

Lord Raffles

genaamd

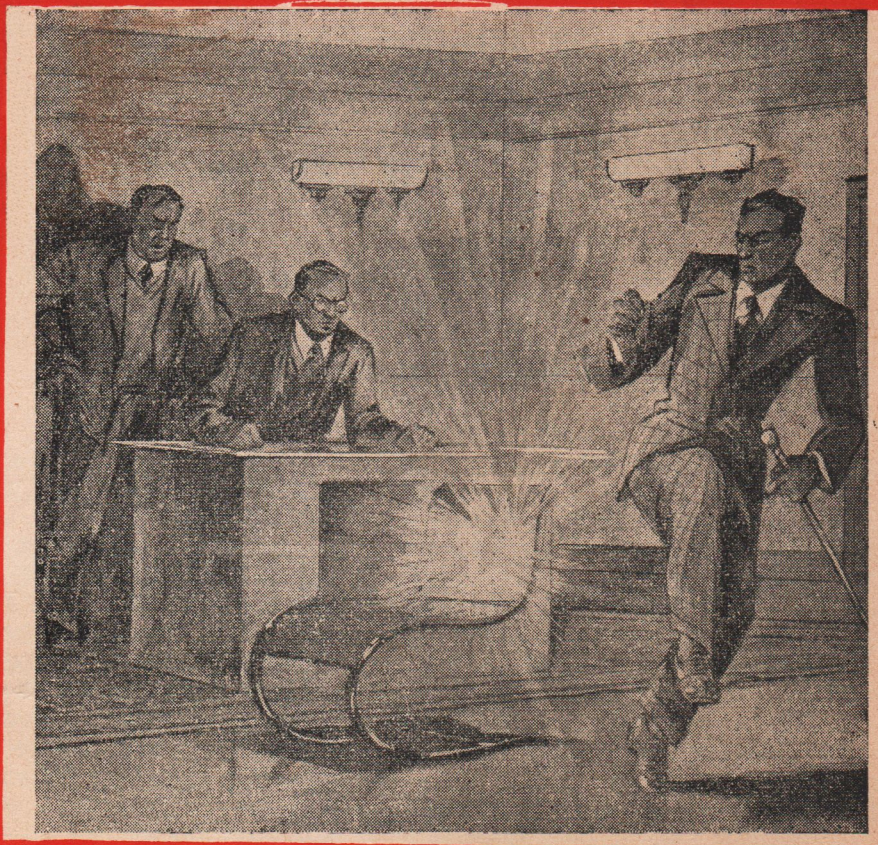
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GROTE ORLOF

N° 2676

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De grote Orlof

HOOFDSTUK I

EEN OFFERTE VAN MAX HARDING

New-York is, zoals wel algemeen bekend zal zijn, een zeer drukke stad, vooral wat het zuidelijke gedeelte van Manhattan betreft; het verkeer is er dermate intensief geworden, dat het rijden met een wagen, op de drukste uren van de dag, praktisch onmogelijk is geworden.

Een van de knooppunten van dit geweldige verkeer, dat ieder ogenblik dreigt spaak te lopen, is zeker wel de kruising Times Square, Broadway en 44ste straat.

Op een van de hoeken van die kruising, die bijna nooit tot rust

schijnt te komen, staat het Terminus hotel.

Het is pas een paar jaren geleden voltooid, zodat het dus zelfs volgens Amerikaanse begrippen hyper modern genoemd mag worden, en wie in dat reusachtige gebouw zonder gids of plattegrond de weg zou proberen te vinden, die zou zeker onherroepelijk verdwalen in de doolhof van gangen en portalen, even rechtlijnig als de plattegrond van New-York, maar toch nog heel wat ingewikkelder.

Het telt zesenvieftig verdiepin-

gen, twaalfhonderd kamers en ongeveer duizend man personeel, alles erbij inbegrepen, ook het keukenpersoneel, dat alleen al achtenzeventig koppen telt.

Beneden vindt men, zoals gebruikelijk, de kolossale hall, die is uitgegroeid tot een soort wintertuin vol exotische palmen en heel licht, want deze hall is overkoepeld door een reusachtig dak plastic, een waar meesterstukje van ingenieurskunst.

Men zal hieruit al begrepen hebben, dat die twaalfhonderd kamers rondom die overdekte binnenplaats zijn gerangschikt. Deze twaalfhonderd lijken precies op elkaar, en als men ze zou opmeten, zou men onderling geen millimeter verschil constateren.

Dan volgen er honderd kamers, groter, luxer gemeubileerd, die twee aan twee aan elkaar gekoppeld kunnen worden, terwijl de laatste honderd peperduur en bestemd zijn voor millionnaires of filmsterren, wereldberoemde violisten, leiders van gangs en Broadwaykoninginnen.

Het is echter een feit, dat de gerant, mijnheer Allan, al het mogelijke doet om deze beide laatste categorieën te weren en het moet erkend worden, dat hij er wel eens in slaagt ook.

Deze laatstgenoemde vertrekken liggen allemaal op de vierde etage en kunnen onderling op de meest grillige manier met elkaar worden verbonden en gecombineerd. Het is al eens voorgekomen, dat een miljonair op niet minder dan negen van die kamers beslag legde, waarvoor hij dan ook het kleine sommetje van vijfhonderd dollar per dag moest betalen.

Mijnheer Allan was steeds blij als hij attractie had en die de een of andere miljonair van eerste rang hem bezorgde.

Maar op het ogenblik, waarop deze

geschiedenis zich afspeelt, was de goedmoedige, ijverige gerant lang niet ontevreden, want vijf van de dure kamers waren ditmaal in gebruik genomen door een opkomende ster van het filmfirmament.

Mijnheer Allan wist onderscheid te maken tussen filmsterren, en de manier waarop hij dat deed, getuigde van zijn mensenkennis.

Hij ontkende beslist niet de waarde, als reclameobject van een John Roper, een Gerda Schöning of een Mary Dabbs. Toch was hij bijna nog meer gesteld op de aanwezigheid van een van die pasontdekte grootheden, een van die opkomende sterren, die nog maar net in de winstgevende smaak van het bioscooppubliek was gevallen.

Immers, Gerda en Mary hadden, nu al jaren geleden, de top bereikt, maar daar blijft men, zoals ook in hun geval zou blijken, niet eeuwig.

Maar alles wat nieuw is trekt de aandacht en heeft daardoor waarde.

En dat mocht zeker gezegd worden van Eleanor Match, van wie een half jaar geleden geen sterveling ooit gehoord had en die plotseling succes had gehad in een grote film van Carol Berring, met alle gevolgen van dien, een reusachtig salaris, wereldbekendheid, dagelijkse foto's in alle bladen, interviews in de vaktijdschriften, eigen wagens, een eigen masseur, een eigen manager, en dan niet te vergeten het ontelbare leger van de fans, hetgeen misschien wel het onplezierigste deel van de roem was.

Onze Eleanor genoot op dit ogenblik van een kleine vakantie. Zij was van Hollywood naar New-York komen vliegen, haar geboortestad, naar boze tongen beweerden, in gezelschap van een zekere Dave Chase, een van de bonzen uit de filmwereld, een schatrijke man, die zitting had in de Raad van Beheer van de

Fox Company en van wie dezelfde boze tongen beweerden, dat hij de knappe Eleanor het eerst op de voorgrond had geschoven en ervoor gezorgd had, dat zij haar eerste werkelijk grote rol kreeg.

Eleanor was mooi, ze had opmerkelijk witte tanden, ze had een goede zangstem, ze zou als mannequin niet met goud te betalen zijn geweest, en daar er weinig meer nodig is om een beroemde filmster te worden, stonden de kansen van onze jeugdige heldin bepaald goed.

Het was ongeveer half twee 's namiddags, en de jonge vrouw stond klaar, na de lunch in het hotel te hebben gebruikt, om met een paar vrienden een autorit te gaan maken naar de kust, toen haar het bezoek werd aangekondigd van een heer, die zijn kaartje had afgegeven, waarop met fijne lettertjes te lezen stond: Max Harding, commissionnair in juwelen. In- en verkoop. Alle reparaties en veranderingen. Officier in de Orde van de Witte Olifant.

Het is niet zeker of Eleanor deze heer ontvangen zou hebben, als hij alleen maar zijn naam op het kaartje had laten drukken, maar die laatste mededeling trok haar sterk aan.

Eleanor was verzot op ridderorden en dus een heel klein beetje ook op de mensen, die ze droegen. Die Witte Olifant reikte ook naar de film.

En omdat de man ook nog in diamanten handelde, aarzelde ze niet, maar zei tegen de wachtende kellner:

— Laat mijnheer dan maar hier komen.

Hij verdween en kwam ongeveer vijf minuten later terug met een chique geklede heer van een jaar of veertig, rijzig, en met een tas onder zijn arm.

Hij had een dikke, blauwzwarte

snor en vrij lang, keurig geborsteld haar, dat hij zorgvuldig weer platstreek, nadat hij zijn hoed met een diepe buiging voor de filmster had afgenomen.

De kellner sloot de deur weer, na de bezoeker goed te hebben opgenomen, zoals het een etagekellner betaamt.

De ontvangst had plaats in de middelste van de vijf kamers, dat als boudoir was ingericht, en waarvan het enige raam uitkeek op het tegenoverliggende hotel, het beroemde Claridge.

De jonge vrouw was met een bevallige beweging op een kleine divan gaan zitten, en had met vorstelijke gratie, de bezoeker neerbuigend een stoel aangeboden.

De bezoeker legde zeer bedachtzaam zijn grijze hoed op een tafeltje, nam plaats, legde de tas op zijn knieën, kuchte even, en wachtte toen, alsof daar waarlijk een koningin tegenover hem zat, tot hij toestemming zou hebben gekregen om te spreken.

Toen begon Eleanor .:

— Wel mijnheer Harding, wat is het doel van uw bezoek?

— Dat zal ik u dadelijk vertellen, madame. Ik begin echter met u mijn dank te betuigen, dat u mij zo snel hebt willen ontvangen. Ik ken een paar andere sterren, die zich laten omringen door een soort lijfwacht, en die bijna niet te benaderen zijn.

— O, maar ik sta ook nog maar pas aan het begin van mijn loopbaan, zei Eleanor naïef. Later...

— Dat is waar, zei Harding met een diepe zucht, die uit zijn schoenen scheen op te komen. Laat ik dan maar blij zijn, dat ik met u in aanraking kwam, vóór u bewaakt wordt. Maar laat ons ter zake komen. Ik begrijp dat uw tijd al even kostbaar is als de mijne...

— Helemaal niet kostbaar. Ik ben

met vakantie. Hebt u mooie diamanten bij u? Ik ben gek op diamanten, weet u? Hoe groter hoe liever. Ik mag wel zeggen dat ik een verzamelaarster ben.

— Juist daarom ben ik naar u toe gekomen, zodra ik hoorde dat u hier geïnstalleerd was. Ik moet er u echter op voorbereiden, madame, dat ik specialist ben in zeer grote stukken en mij doorgaans niet ophoud met het kleinere genre. U hebt daar, bijvoorbeeld, een prachtige ring, die nog juist in mijn rubriek valt. Mag ik even zien?

Hij bukte zich een beetje voorover en met een bevallig gebaar, stak Eleanor hem haar blanke, slanke hand toe, waarvan drie vingers letterlijk schitterden, want aan ieder van die vingers droeg zij een grote ring bezaaid met diamanten.

— Vindt u ze mooi? vroeg Eleanor, met een vage glimlach om haar al beroemd geworden mond.

— Ze zijn prachtig, madame, antwoordde Harding, de ringen met het oog van een kenner bekijkend. Maar sta mij nu toe ter zake te komen. Ik heb hier in mijn tas een bij uitstek prachtig stuk, dat ik wil verkopen in opdracht van een van mijn cliënten die genoodzaakt is, de steen van de hand te doen, en daarbij uiteraard liever niet zijn naam genoemd zag.

Op het punt, de tas open te maken, vervolgde Harding vragend:

— U hebt zeker wel eens gehoord van de Grote Orlof?

— Grote Orlof? herhaalde Eleanor peinzend. Is dat een operette?

— Ik ben bijna zeker, dat er een operette van die naam is, madame, haastte Harding zich hoffelijk te antwoorden, maar ik bedoel deze keer iets anders. Ik bedoel de beroemde diamant, die deel uitgemaakt heeft van de schatten van een Indische Radjah, de Gakwaer van Baro-

da.

Eleanor verbleekte onder het dunne laagje poeder en haar stem klonk bijna hees, toen zij vroeg, plotseling een en al aandacht en met een diepe gloed in haar mooie, grote ogen:

— Uit de schat van een Radjah? Is hij heel groot, die steen, hoe heet hij ook weer?

— De Grote Orlof, madame. Maar ik ben verplicht, u eerst een kleine toelichting te geven. Wat ik u straks zal laten zien, is niet de Grote Orlof, zoals die oorspronkelijk werd geslepen, die uit Lahore afkomstig is en die aan de Engelse Kroon is gekomen, maar die vele jaren geleden in Amsterdam werd omslepen in de brillantvorm, waarna hij de naam Koh-I-Nor kreeg. Nee, wat ik u wil laten zien, is niet de oorspronkelijke Grote Orlof, het is zijn tweelingbroer. Men heeft het heel lang geheim kunnen houden, maar het is voor ons juweliërs niet verborgen kunnen blijven, dat die Gakwaer van Baroda...

— En hebt u die steen bij u? vroeg de jonge filmster, terwijl zij een trillende hand naar hem uitstak.

— Hier is hij, madame.

Harding had zijn tas geopend.

Hij had zijn hand in de tas gestoken en haalde een leren zakje te voorschijn en daaruit weer een voorwerp, in vloeipapier gewikkeld, dat hij nu uiterst voorzichtig begon los te maken.

En eindelijk lag daar, in de palm van zijn hand, stralend naar alle kanten, een steen, groter dan een walnoot, en met een zeer groot aantal facetten, geslepen in pyramidevorm.

Eleanor was nu heel bleek geworden en het was voor eenieder duidelijk, dat een van de hartstochten van deze vrouw inderdaad het bezit van veel, en allerliefst grote, diamanten moest zijn.

Haar smalle, blanke vingers trilden, toen zij heel langzaam de steen opnam en naar alle kanten draaide, hem in het volle daglicht hield, en hem toen weer teruggaf met een bijna angstige uitdrukking op haar gezicht.

— Hij is prachtig, hij is verrukkelijk, maar ik zal die steen toch onmogelijk kunnen kopen. Ik heb wel eens gehoord, dat er een miljoen betaald wordt voor zo'n kokkerd.

Harding glimlachte, maakte een afwerend gebaar en zei:

— Daar is echt geen sprake van, madame. De prijs van dergelijke stenen is aanmerkelijk omlaag gegaan, en dat is ook geen wonder in deze tijd. Wie kan ze zich nog permitteren? U staat mij toe een prijs te noemen?

— Ja, noem in ieder geval eens een prijs, antwoordde Eleanor met een stem die beefde, en zonder de ogen van het juweel af te houden, dat door Harding op een fluwelen lapje vlak bij haar op het tafeltje was neergelegd.

— Mijn opdrachtgever heeft mij toegestaan, als uiterste prijs honderdvijfentwintigduizend dollar te noemen.

De vrouw werd van bleek plotseling vuurrood, vergat haar pose, sprong plotseling op en riep opgewonden:

— Maar, dat is belachelijk weinig. Nog geen vier maanden geleden heb ik de helft betaald voor een steen, die zeker twintigmaal zo klein was. Dit is hem.

En Eleanor liet Harding een prachtige diamant zien, die bij wijze van hanger was gemonteerd en aan een fijn platina kettinkje om haar hals hing.

— Honderdvijfentwintigduizend, maar die moet ik onmiddellijk bij elkaar zien te krijgen. Maar ik zou

eerst wel graag, dat zult u me natuurlijk niet kwalijk nemen, ik mag niet alleen op mijzelf vertrouwen, kortom, staat u mij toe om een expert in de arm te nemen?

— U bedoelt, u wilt door een juwelier de echtheid laten testen, vroeg Harding met een goedig lachje. Natuurlijk mag u dat, madame. Hebt u hier soms een vaste juwelier? Ik dacht van niet. U bent pas een paar dagen hier, nietwaar, wat denkt u van Driscoll?

Bij het horen van deze wereldberoemde naam antwoordde Eleanor:

— Driscoll is natuurlijk uitstekend.

— Wel, belt u hem op, vraag of hij hier wil komen en vertel hem waar het om gaat. U mag gerust mijn naam noemen, hij is bekend bij de heren juweliers. Alleen zal ik op een beetje spoed moeten aandringen; ik ben in onderhandeling met een paar andere dames...

— Wat, zijn er kapers op de kust? riep Eleanor geschrokken. O, maar ik smeeek u, mijnheer Harding, ik verzoek u dringend, laat mij de eerste keus.

En daarbij keek de filmster de commissionnair aan op een manier, waarvoor het bioscooppubliek graag de dubbele entréeprijs zou hebben betaald. Maar mijnheer Harding scheen wel voor hetere vuren hebben gestaan, tenminste hij vertrok geen spier van zijn gezicht en antwoordde alleen met zijn wat koele hoffelijkheid:

— Ik wil u graag van dienst zijn, madame, maar ik moet werkelijk op haast aandringen. Hier is de telefoonids.

Eleanor bladerde haastig in het zware boek, vond al spoedig de vetgedrukte naam van Theodor Driscoll, de beroemde juwelier in de 20ste straat, sprak korte tijd op zachte,

opgewonden toon in de hoorn, belde af en klapte blij als een kind in de handen en riep:

— Hij komt!

— Kent u hem persoonlijk, vroeg Harding, de steen voor alle zekerheid weer wegbergend.

— Driscoll? Nee. Ik heb alleen maar een paar keer een foto van hem gezien. Een echte beer, heel groot en met een baard als een...

— Een patriarch, madame, kwam Harding haar te hulp.

— Ja, precies. U wacht toch nog wel even? U gaat toch niet weg met die verrukkelijke steen?

— Als het niet te lang duurt, zei Harding, op zijn horloge kijkend. Hoewel uw gezelschap zeer aangenaam is, ik heb veel haast.

Lang hoefde hij echter niet te wachten, want nog geen tien minuten later werd er op de deur geklopt en liet de etagekellner mijnheer Theodor Driscoll binnen.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES VERSCHIJNT

Op de drempel stond een lange, breedgeschouderde man, gekleed in een grijze overjas, waaronder zijn grijs geruite sportkostuum te zien was. In hem herkende de jonge vrouw de grote juwelier onmiddellijk van de foto's, die de geïllustreerde tijdschriften nog niet lang geleden van hem gepubliceerd hadden, in verband met een brutale inbraak in de wereldberoemde winkel.

Zijn baard was lang, maar goed verzorgd, hij had scherpe ogen achter de glazen van zijn hoornen bril en hij had nog een volle haardos, ofschoon hij toch zeker wel zestig jaar moest zijn.

Hij scheen echter enigszins ongeduldig, zag Harding helemaal over het hoofd en zei tegen Eleanor Parker met een kleine buiging:

— Mevrouw, het is anders mijn gewoonte niet mij persoonlijk te derangeren en dat nog wel op telefonische aanvragen. Wanneer uw

naam niet zo bekend was en ik niet graag persoonlijk bereid was en ben, vrouwen van uw beroep en uw schoonheid bij te staan waar ik kan, dan zou ik mij niet zo gemakkelijk hebben laten overhalen.

— Is dat wel werkelijk de enige reden, mijnheer Driscoll? Kwam daar niet het verlangen bij kennis te maken met de Grote Orlof?

— Misschien ook wel enigszins, madame, antwoordde Driscoll met zijn brommende geluid, en terwijl hij zijn handschoenen uittrok, gingen zijn zoekende ogen als in het rond, totdat zij met een vragende uitdrukking rusten bleven op Harding, die bescheiden in een hoekje was blijven staan.

— Wie is die heer? vroeg hij toen, enigszins wantrouwend.

— Dat is waar, ik had de heren eerst aan elkaar moeten voorstellen, verontschuldigde Eleanor zich. Dit is Maximiliaan Harding, commis-

sionnair in juwelen, en dit is Theodor Driscoll, de welbekende juwelier. Het verwondert mij eigenlijk, dat de heren elkaar nog niet kennen.

— Ik woon niet in New-York, madame, zei Harding met een glimlach, en van uiterlijk ken ik mijnheer Driscoll natuurlijk uitstekend. Wie zou dat niet?

— Laten we ter zake komen en ophouden met complimentjes, antwoordde de juwelier, ongeduldig op zijn horloge kijkend. Ik ben nu eenmaal hier, en ik wil u van dienst zijn, madame.

Hij had zijn handschoenen in zijn zak gestoken en toen schoof Harding hem in een onderdanige houding zijn schitterende steen toe.

Driscoll had hem onmiddellijk tussen zijn brede, witte en harige vingers en kon niet beletten dat zij trilden.

Met de vaardige handen van de kenner en de geoefende vakman begon hij de grote steen te onderzoeken, gebruikte de toetsnaald, bekeek door zijn vergrootglas met grote aandacht de facetten, het verloop van de elkaar rakende snijvlakken. Eindelijk legde hij de steen neer en begon zijn bezwete gezicht met zijn zakdoek af te vegen, telkens opnieuw grommend:

— Wonderlijk! Het is dus waar wat ze altijd gezegd hebben en wat ik nooit heb willen geloven. Er is een duplikaat van de Grote Orlof, waarvan ze de Zuidster geslepen hebben. Maar de steen is echt, madame, zonder enige twijfel.

Harding haalde alleen even de schouders op, maar de filmster riep uit:

— Verrukkelijk! En luister nu, mijnheer Driscoll; ik kan die steen voor honderdvijfentwintigduizend dollar van mijnheer Harding kopen.

— Honderdvijfentwintig? vroeg Driscoll verbluft, zich met een ruk

naar Harding omkerend. Is dat ernst, mijnheer? Hoor eens, ik betaal u op staande voet en contant honderdvijftigduizend voor die steen.

Eleanor had een schreeuw gegeven en riep verschrikt uit, de kleine hand met een dramatisch gebaar tegen haar borst drukkend:

— Mijnheer! O, mijnheer Harding.

Harding scheen maar een ogenblik te aarzelen, waarna hij met zijn hoffelijke glimlach zei:

— Wees gerust, madame, ik sla dat aanbod af. Men zal van Harding niet kunnen zeggen, dat hij een onbetrouwbare koopman is.

— Wie is die idioot, die genoeg neemt met zo'n bedrag? riep Driscoll.

— Ik mag de naam van mijn opdrachtgever niet noemen, mijnheer Driscoll, antwoordde Harding. En wat de prijs betreft, ik geef toe dat deze laag is, maar men moet rekening houden met de omstandigheden.

— Maar die kunnen toch weer veranderen, riep Driscoll wanhopig, begerig naar de steen kijkend. Over tien jaren kan die steen wel weer een half miljoen waard zijn.

— Mogelijk, maar zolang kan mijn opdrachtgever niet wachten, antwoordde Harding lakoniek. Mevrouw, de Grote Orlof is van u.

Driscoll begon nijdig zijn etui weer in te pakken. Halverwege hield hij plotseling op en brulde woedend:

— Honderd zestigduizend!

— Doet u verder geen moeite, mijnheer Driscoll, viel Harding hem koeltjes in de rede. Laten we aannemen, dat ik er op sta, dit prachtig juweel door onze mooiste filmster te zien dragen.

Driscoll protesteerde nog wat. Zijn ogen dwaalden heen en weer van

de steen, die weer op zijn zwartfluwelen lapje lag, naar het stralende gezicht van de gelukkige filmster.

Hij had nu zijn etui gesloten, liet het terugglijden in zijn binnenzak, knoopte zijn jas dicht, stond op en zei, zijn hoed grijpend, en heel wat minder vriendelijk dan toen hij begon:

— U kunt nog altijd bij mij terecht, madame, als u de steen wilt verkopen; ik ga tot honderdzeventigduizend. Ik voor mij zou wel eens een onderzoek willen doen naar de herkomst van dat prachstuk.

— Mijnheer Driscoll! riep Harding verontwaardigd uit.

— Zei ik wat tegen u? vroeg de juwelier geprikkeld. Beschuldigt ik u? Ik zeg alleen maar, dat die steen idioot goedkoop is. Nu, madame moet het zelf weten.

Toen viel de deur hard achter de nijdige juwelier dicht, die nog een allerlaatste blik had geworpen op de prachtige diamant, die hem daar ontglipte. Nauwelijks was de deur dicht, of Eleanor stortte zich als een tijgerin op haar nieuwe buit, jubelde, lachte, sprong ermee door de kamer en had moeite, woorden te vinden om haar blijdschap te uiten.

— Wat zullen mijn collega's opkijken, ik laat hem dadelijk monteren. Ik weet nog niet of het een hanger zal worden, of dat ik hem in mijn diadeem laat zetten; wat zullen zij ogen opzetten. Mijnheer Harding, wanneer disponeert u?

— Wanneer het alleen ging tussen ons beiden, mevrouw, dan zou ik niet aarzelen om te zeggen: «U hebt drie maanden krediet», maar daarvan kan in dit geval, helaas, geen sprake zijn. Mijn opdrachtgever heeft dringend en heel snel geld nodig. Om kort te gaan, hij verwacht dat bedrag heel vlug en liefst in contanten.

— Wat? Is een chèque niet voldoende? riep Eleanor verschrikt uit. Maar zo'n groot bedrag bezit ik toch niet? Waar zou ik dat zo plotseling vandaan moeten halen?

— Wat dat betreft, madame, u heeft dat bedrag hier in de kamer; u draagt het zelf, zei Harding en zijn blik dwaalde glimlachend over de ringen, de oorhangers en de prachtige armband, die Eleanor droeg: dat alles is bij elkaar zeker wel hondervijfentwintigduizend dollar waard. In ieder geval loop ik liever geen risico, en ik zou toch enige tijd nodig hebben, om al die dingen te verkopen. En daarom zal ik graag genoegen nemen met een chèque, mits die nog vandaag geïnd kan worden.

— Desnoods binnen een uur. Mijn bank is de Metropolitain, maar ze hebben mij verteld, dat je zo'n chèque ook op iedere andere behoorlijke bank kunt verzilveren.

— Dat is ook zo, madame, zei Harding, die met moeite een spottend glimlachje bedwong. Schrijft u dan die chèque maar uit, dan zal ik u mijn gespecificeerde nota geven, waarop een keurige beschrijving van de steen voorkomt.

Een tijdje gleden twee vulpennen over twee vellen papier, een bladzijde uit een chèqueboekje en een keurige nota, voorzien van een fijn gedrukt hoofd.

De beide pennen waren ongeveer tegelijk klaar, de papieren werden geruild en Eleanor Parker was de bezitster van de Grote Orlof.

Zij borg de prachtige steen onmiddellijk in haar stalen juwelenkistje, sloot dit weg in een secretaire en herhaalde voor de zoveelste keer haar juichkreet.

— Dan heb ik nu nog maar één ding te vragen, madame, en ik vertrouw dat u het zult begrijpen. Mijn opdrachtgever heeft bepaalde per-

soonlijke redenen de verkoop van zijn steen althans vandaag nog geheim te houden, daar het voor hem nare consequenties kan hebben, wanneer te vlugge publicatie werd gegeven van de verkoop van zijn zeldzame steen.

— Goed dan. Ik beloof u dat ik tot zes uur mijn mond zal houden, 'al zal het me zwaar genoeg vallen.

Harding had zijn hoed gepakt, hij had de chèque zorgvuldig gelezen, even zorgvuldig dichtgevouwen en in zijn portefeuille gestoken.

Hij nam nu zijn tas weer op, boog diep en zei, al op de drempel:

— Ik wens u geluk met de Grote Orlof, madame.

Nog een buiging, toen viel de deur achter hem dicht en Eleanor was alleen met haar schat. Zij ging hem jubelend opnieuw te voorschijn halen en bekijken, vooral een speciaal benieuwd naar de indruk, die dit prachtige juweel op de beminde collega's zou maken.

Het was nu twee uur; nog vier uur zou zij haar mond moeten houden over haar buitenkansje, terwijl zij haakte naar het ogenblik, waarop zij haar geluk wereldkundig kon maken. Wat een reclame? Wat zou haar persagent blij zijn? Dit was nu eens geen imitatie spoorwegongeluk, geen verzonnen overval door bandieten, geen gelogen verlies van een miljoenendiadeem of iets dergelijks.

Om zich wat af te leiden, ging ze een paar brieven schrijven en daarin werd natuurlijk over de aankoop geschreven, dat was natuurlijk niet verboden, want die brieven zouden pas op zijn vroegst met de laatste bestelling diezelfde dag bezorgd worden.

Ze was net met de laatste brief klaar, toen er weer op de deur klopt werd en de etagekellner kwam vragen of er belet was voor mijn-

heer Ludar Carten van de « Film-world ».

Heel even dacht Eleanor er aan, na blij te zijn opgesprongen, de verslaggever van dat invloedrijke, belangrijke filmtijdschrift, dat tot dusverre nog maar heel weinig notitie van haar had genomen, weg te sturen.

Haar aarzeling duurde echter maar heel kort, want al heel gauw gaf zij de kellner bevel mijnheer Carter dadelijk bij haar te laten.

Een paar minuten later maakte een heer, met het uiterlijk van een ouderling, zijn intrede.

Hij was helemaal in het zwart, had een stroef gezicht, waarin twee strenge, grijze ogen onderzoekend rondkeken, afgemeten bewegingen en grote platte voeten.

Hij droeg een grote, ook zwarte clippertas, die hij vol liefde scheen te behandelen, boog voor de nieuwster en begon met wat krakende stem:

— Mevrouw, het is mij een eer en een voorrecht hier bij u binnen te komen. Men zal u al gezegd hebben, dat ik kom namens de « Film-world ». Het zou ons bijzonder aangenaam zijn, persoonlijk uit uw mond een paar bijzonderheden te vernemen over uw verleden en de manier waarop u tot het filmen bent gekomen.

Eleonar's hart begon snel te kloppen.

— Gaat u zitten, mijnheer Carter, nodigde zij hem uit. Ik wil u graag alles vertellen. Er hebben al zoveel onzinnige praatjes over mij in de bladen gestaan. Ik ben blij, dat ik veel daarvan kan rechtzetten.

Plotseling schoot het haar te binnen, dat zij een persagent bezat en zij viel zichzelf verschrikt in de rede met de uitroep:

— Dat is waar, ik heb eigenlijk een contract met een persagent, die

alle berichten over mij levert. Ik geloof, dat u eigenlijk bij hem moet aankloppen.

— Ik geloof het tegendeel, madame, antwoordde de verslaggever stijfjes. Het kan uw persagent alleen maar plezier doen als ook de « Film-world » enige aandacht aan u schenkt.

Onder het spreken gingen de ogen van de bezoeker langzaam en zoekend door de kamer.

Waarschijnlijk wilde hij zich een goed beeld vormen van de omgeving, waarin de pas beroemd geworden filmster hier woonde.

Het laatst bleven zijn blikken rusten op het kleine bureau en de arme Eleanor begon te wiegelen op haar stoel, toen zij die blik volgde.

Het volgende ogenblik begon zij te praten; van haar verleden te vertellen, van haar vader, die schoenmaker was, en haar moeder, die nauwelijks met het huishoudgeld kon toekomen, totdat de man als een ouderling plotseling de hand ophief en rustig sprak:

— Een ogenblikje, madame, dit is het verhaal dat bestemd is voor de onbelangrijke bladen. Ik ken het, en ik stel er geen belang in. Wij houden het dus maar liever bij de waarheid. Ons blad houdt niet van reclamezwendel, madame. Feiten, maar die moeten dan ook de moeite waard zijn.

Eleanor hield het niet langer uit. De klok kon haar niet meer schelen. Het was pas half vier, maar het was ondragelijk. Ze holde naar haar secretaire toe, opende het, nam er het juwelengkistje uit, maakte ook dit open en gooide de Grote Orlof voor de verblufte verslaggever neer, met de zegevierende uitroep:

— Alsjeblieft, hier is een feit. Of is het er soms geen? Zet u dat maar in uw blad, en liefst zo gauw mogelijk, u mag hem fotograferen ook,

mijn... Wacht, daar schiet het me juist te binnen; het neert iets te maken met verlof... O, ik weet het al... Grote Orlof. Neem hem maar gerust in uw handen en bekijk hem. Ooit zo iets gezien?

Carter had de steen al opgepakt, draaide hem om en om, liep ermee naar het raam, bekeek hem nogmaals, en hij zag er niet langer uit als een ouderling, maar eigenlijk veel meer als een roofvogel, toen hij plotseling opkeek, de vrouw scherp aankeek en vroeg:

— Als ik het goed begrijp, hebt u die steen pas gekocht?

— Nog geen twee uur geleden.

— En mag ik naar de prijs vragen?

— Honderdvijfentwintigduizend dollar, juichte Eleanor bijna.

— In contanten?

— Met een chèque.

— Op naam?

— Aan toonder.

— Welke bank?

— De Metropolitan! Maar waarom...?

De bezoeker liet haar geen tijd om de zin af te maken, maar was al naar de telefoon gelopen.

Hij nam de hoorn van de haak en zei, na even gebladerd te hebben in de telefoongids:

— Centrale, wilt u mij verbinden Manhattan, Centrum 4007.

Hij wachtte ongeduldig en zijn grijze ogen hadden een totaal andere uitdrukking gekregen, maar dat zag Eleanor niet, want hij stond met zijn rug naar haar toe.

Toen draaide hij weer de centrale en vroeg nogmaals verbinding, legde met een grimmige glimlach de hoorn neer en zei, terwijl hij vlug naar de deur liep:

— Verontschuldig mij, het is belangrijk; ik kom direkt terug.

Eleanor was al zo gewend aan haar rol van aanbeden filmster, dat

ze erg verontwaardigd was over dit plotselinge, onbeleefde vertrek, en haar knappe gezichtje stond dan ook op storm, toen mijnheer Carter weer binnenkwam, en tamelijk lakoniek zei:

— Ik kon hier geen verbinding krijgen met de Metropolitan, madame, want er is aan de telefoon geknoeid. Ik heb dus beneden met de bank moeten telefoneren. Helaas, ik was meer dan een half uur te laat. Uw chèque is al uitbetaald.

— Te laat? hakte Eleanor. Hoezo te laat? Wat bedoelt u daarmee?

Eleanor had de diamant gepakt, gooide hem een paar keer in de lucht, zodat hij naar alle kanten stralen uitwierp en antwoordde toen:

— Ik bedoel ermee, madame, dat u die honderdvijfentwintig duizend dollar in het water hebt gegooid. Deze steen is vals, en nog geen honderd dollar waard.

HOOFDSTUK III.

ELEANOR AANVAARDT HULP

Het is moeilijk te beschrijven, welk een indruk deze paar woorden op de jonge filmster maakten.

Zij werd beurtelings rood en bleek, probeerde op te staan, viel er weer op neer, tastte met onzekere vingers naar een of andere steun en stamelde:

— Als u soms een grapje met mij denkt te kunnen maken, mijnheer...

— Helaas, madame, het is alles behalve een grapje, antwoordde de bezoeker ernstig. Wat hier op en neer danst op mijn handpalm, dat is een kunstig nagemaakte diamant, geslepen in de vorm van de Grote Orlof.

— Maar dat is onmogelijk, Driscoll zelf is hier geweest en heeft de steen gekeurd, kreunde de ongelukkige Eleanor.

— Dan moet dat een nagemaakte Driscoll zijn geweest. Het is niet eens zo moeilijk voor een goede acteur, die ongeveer zijn lengte heeft, zijn karakteristieke kop na te booten. Kende u hem persoonlijk?

— Alleen van de foto's. Maar ik had hem zelf opgebeld, jammerde de filmster.

— Dat dacht u alleen maar zelf. U hebt helemaal niet met de Centrale gesproken. De kabel daarheen is afgebroken en vervangen door een zijtak, die wel ergens in een zolderkamertje of op het dak zal eindigen. Daar heeft de zogenaamde Driscoll uw verzoek gehoord, en er

op geantwoord. En nu verzoek ik u, om snel en zonder veel omwegen te zeggen, wat er eigenlijk gebeurd is, madame.

— Om het in de « Filmworld » te zetten? vroeg Eleanor bevend.

— Ik wil het weten, om jacht te kunnen maken op de dief.

— Wat? Bent u dan detective?

— Min of meer. Iedere goede journalist moet iets van de speurder in zich hebben. Ik ben trouwens, nog wel wat meer ook. En vertel nu, hoe het allemaal gebeurd is.

Eleanor scheen nog een ogenblik te aarzelen, totaal in de war, erg ontdaan door deze plotselinge ont-hulling, waaraan ze nog niet geloven kon, niet geloven wilde.

En toen begon ze, telkens afbrekend, omdat de zenuwen haar de baas werden, te vertellen over het gebeurde.

Carter luisterde vol aandacht, zonder haar ook maar een keer in de rede te vallen, en toen zij eindelijk zweeg, zei hij schouderophalend:

— Het is zo klaar als een klontje. Een bijzonder slim en voortreffelijk uitgevoerd complot. Neem uw telefoon maar op en probeer verbinding te krijgen met de Centrale, dan zult u merken dat het onmogelijk is. Hebt u geen enkele keer willen telefoneren, voordat Harding kwam opdagen, met zijn bazarrommel?

— Vanochtend heb ik zeker wel drie adressen opgebeld en dat ging

heel goed. Maar nu herinner ik mij, dat toen ik om een uur of half tien mijn persagent wilde opbellen, ik geen gehoor kon krijgen.

Het bleef een ogenblik stil en toen ging Eleanor aarzelend verder:

— Maar moet ik dan de politie niet in de arm nemen?

— Dat kunt u natuurlijk doen, maar op haar discretie zou ik niet al te erg bouwen. Hier zit een soort politiemann voor u, die u met genoeg zal helpen en die overtuigd is, op zijn minst evenveel te kunnen uitrichten als de officiële heren en geuniformde politiemannen. Kom, madame, laat ik van mijn kant openhartig zijn, want dat lijkt mij het beste, en ik geloof bijna zeker te weten, dat mijn geheim bij u in veilige handen zal zijn. Ik kwam hier onder een voorwendsel. Ik heet helemaal niet Carter. Ik schrijf ook niet in de «Filmworld». Ik ben John Raffles, en ik ben hier gekomen, aangetrokken door de faam, die verbonden is aan de werkelijk prachtige juwelen, die u daar draagt.

Dat was bijna te veel voor de arme filmster.

Zij begon over haar hele lichaam te trillen en haar stem was nauwelijks verstaanbaar, toen zij er met moeite uitbracht:

— Dat klinkt... alsof ik droom. John Raffles, de grote avonturier, hier in mijn boudoir.

— Het lijkt mij als reclame niet zo gek, madame, zei Raffles met datzelfde raadselachtige glimlachje.

— Persoonlijk heb ik dus niets zeker van u te vrezen?

— Totaal niets, madame. Het is niet mijn gewoonte vrouwen pijn te doen.

— En u ziet nu ook af van mijn juwelen?

— Ten minste, voorlopig, Kijk eens, het is wel wat bezwaarlijk een dame te helpen bij het terugvinden

van haar geld, een niet onaanzienlijk fortuin, en dan tegelijk haar juwelen te stelen, die niet eens zo heel veel minder waard zullen zijn.

Eleanor keek Raffles stom verbaasd aan, slaakte een diepe zucht van verlichting en zei:

— Gelukkig.

— Ik weet wel, dat ik nu het zekere voor het onzekere neem, maar u moet bedenken, dat er in mijn beroep ook iets sportiefs zit. Men heeft wel eens van mij geschreven, en echt tot mijn spijt, dat ik het beroven van mijn medemensen uitsluitend als sport beoefen. Ik moet zeggen dat het niet zo is. Het enige wat ik van u wil weten is, of u mijn hulp zou willen aannemen. Misschien denkt u, dat ik een vrij hoge dunk van mijzelf heb, maar ik verzeker u op mijn woord, dat ik over middelen beschik, waarvan de politie zelfs nog nooit gehoord heeft. Om maar een kleinigheid te noemen, gelooft u dat Raffles er in werkelijkheid uit ziet als mijnheer Carter, die u hier voor u ziet?

— Dat is waar, ik heb mij hem heel anders voorgesteld, bekende Eleanor, Raffles met een mengeling van angst en kinderlijke bewondering aanstarend.

— Welnu, dergelijke vermoeringen gebruikt een gewone detektive maar heel zelden. Ik heb echter nog meer pijlen op mijn boog. Maar ook dat is iets, waarin u geen belang zult stellen. Neemt u in principe mijn hulp aan?

— Natuurlijk! riep de filmster uit. Maar wat zijn uw voorwaarden?

— Die kunnen uiteraard niet zo laag zijn, madame, antwoordde Raffles glimlachend. Want ik zal mijn leven op het spel moeten zetten, denk ik. Zou u tevreden zijn, als ik u de helft van het bedrag terugbracht?

— De helft, herhaalde Eleanor

versenrikt, dat is wel heel erg veel.

— Het is belangrijk minder dan mij de juwelen daar aan uw hals en aan uw armen zouden hebben opgebracht, antwoordde Raffles lakoniek.

Eleanor scheen nog een ogenblik in tweestrijd te staan, en zei toen plotseling, maar zonder Raffles aan te kijken:

— Top! Akkoord.

— Daar schiet mij iets te binnen. Zou u er iets op tegen hebben met mij nu dadelijk naar mijnheer Driscoll te gaan met die steen en hem in mijn tegenwoordigheid naar de echtheid ervan te vragen?

— Ik neem het onmiddellijk aan, zei Eleanor opspringend. Ik zal de steen inpakken. Ik zal mijn auto laten voorkomen...

— Niet nodig, madame, ik heb mijn eigen wagen, zei Raffles kortaf. En laten wij voortmaken, want ik moet onmiddellijk aan de slag.

— Louter uit belangstelling voor mij? vroeg Eleanor, Raffles met een guitig lachje van opzij aankijkend.

— Laten wij zeggen: deels ook uit belangstelling voor het geld, madame. Ik kan u zeggen, dat het mij tegen staat, als een man achter het net vist. Ik heb die positie altijd erg weinig benijdenswaard gevonden. Ik althans heb mij in die toestand nooit kunnen schikken. Ik hoopte dit hotel te verlaten met mijn zakken vol kostbare sieraden; ik bemerk, dat een ander mij voor is geweest, en voor een groot bedrag heeft gestolen, en ik weiger eenvoudig mee te werken aan een aderslating, die zelfs voor u wel wat te kras zou zijn.

De vrouw zuchtte heel eventjes, want eigenlijk had ze heel iets anders willen horen.

Zonderling, dat het idee, dat deze stijve, in het zwart geklede man gekomen was om haar te beroven, haar

totaal niet verontrustte.

Ze had het leuke hoedje opgezet en Raffles hielp haar bij het aantrekken van haar mantel.

Zij pakte de Grote Orlof, of wat daar althans voor door moest gaan, in het vloeipapier, deed het pakje in haar tas, sloot die en zei opgewekt:

— Ik ben klaar om u te volgen, waarheen u maar gaan wilt, John Raffles.

De deur ging dicht. In de brede gang was geen levende ziel te zien. En misschien kwam Eleanor Parker voor het eerst wel tot het inzicht, dat het heel eenzaam kon zijn in een groot hotel met twaalfhonderd kamers, voor de jonge vrouw, die gewend was geweest steeds met een fortuin aan juwelen rond te lopen.

De lift viel als het ware met hen naar beneden, en stopte pas, toen zij de hall bereikt hadden.

Voor de deur, een tiental meter verderop, stond inderdaad een grote, blijkbaar snelle wagen, waarvan Raffles het voorste portier openhield.

De jonge vrouw stapte in, Raffles liep om, stapte achter het stuur en pas toen zij reden en Eleanor toevallig achterom keek, zag zij daar, tot haar schrik en verwondering, een tweede man heel rustig zitten, die het uiterlijk had van een elektricien, jong nog, met een overall aan, een pet op en een tas gereedschap bij zich.

— Mijn assistent, verklaarde Raffles kortaf, vóór de auto stilhield voor de welbekende zaak van mijnheer Driscoll, de juwelier.

Vijf minuten later wist Eleanor alles wat zij op dat ogenblik weten wilde, er bestond geen duplicaat van de Grote Orlof, en de diamant, die zij liet zien, was er geen, maar een zeer kunstige imitatie, en misschien honderdvijfentwintig dollar waard.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HOL VAN DE LEEUW

— Geslaagd? was het eerste wat Charles Brand aan Raffles vroeg, toen zij alleen in de auto zaten, nadat Raffles de filmster weer naar haar hotel had teruggebracht.

— Totaal mislukt, antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Het verwondert me, dat je dat niet direkt begrepen hebt.

— Was ze dan niet alleen? vroeg Brand verrast.

— Helemaal alleen en het zou mij ook niet de minste moeite hebben gekost, de jongedame te ontlasten van haar overvloedige sieraden, als ik niet ontdekt had, dat ze al het slachtoffer was geworden van een tweetal slimme duivels.

En Raffles vertelde in een paar woorden wat er was gebeurd, wat hij had ontdekt en dat hij op onderzoek uitging naar de daders.

Brand nam Raffles een ogenblik

aandachtig op, zoals hij daar met vaste hand de wagen door het drukke verkeer reed en toen zei hij:

— Heb je al iemand in je gedachten?

— Dat is zo, Charles. Je zult je dat proces van een jaar geleden nog wel herinneren, dat in New-York heeft plaats gevonden, en waarbij een zekere John Cavendish als medeplichtige terecht stond. De man werd trouwens wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken. Nu, die John Cavendish was acteur. Driscoll is opvallend groot en dat is Cavendish ook. Hij was beroemd om zijn verbluffende grimeerkunst. Op het toneel is de man naderhand nooit meer teruggezien, maar ik weet dat hij wel aan een paar films heeft meegedaan. En nu kan het natuurlijk toeval zijn, maar die Cavendish was erg bevriend, zoals uit het getuigenverhoor bleek, met een Belg, een

zekere Herman Spaek, die in Antwerpen geboren is en als een knap diamantslijper bekend stond, maar die zijn beroep eraan gegeven heeft en sinds vijf jaren hier in Amerika woont.

— Het zou inderdaad mogelijk zijn, Edward, dat die twee schurken de hand in het spel hebben gehad. Maar hoe kunnen we dat ontdekken?

— Heel eenvoudig. Door het te gaan onderzoeken. Natuurlijk niet in de kleren, die wij nu dragen, maar in een meer toepasselijk kostuum, dat minder opvalt in de kringen, waarin wij ons nu zullen gaan bewegen.

De auto was intussen snel door gereden, steeds meer oostwaarts, over een van de reusachtige bruggen, die de Hudson rivier overspannen en Manhattan verbinden met de uitgestrekte wijk, die Bronx heet.

Hier gekomen, volgde de auto de noordelijke richting, reeds langs de brede weg, die de dierentuin scheidt van de Bronxrivier, en bereikte tenslotte Bostonroad, die een paar kilometer lang is, en die een van de verbindingswegen vormt met de voorsteden.

Als men die weg helemaal uitreed, zou men tenslotte de kust van de Atlantische Oceaan bereiken.

Rechts van de weg stonden afzonderlijk, niet erg grote villa's, voor het merendeel bewoond door zakenlieden, die iedere ochtend met de auto naar de city reden.

Ook het door Raffles gehuurde, kleine buitenhuis bezat een garage, en daar zagen ze de reusachtige Henderson, de onverstoorbare chauffeur zitten, die er geen geheim van maakte, dat hij enigszins ongerust was geweest, want hij had Raffles al veel eerder terug verwacht.

Zoals te verwachten was, hield de reus zich bezig met het oppoetsen

van de tweede wagen, heel wat kleiner dan die, welke Raffles nu gebruikt had, maar zeker even snel.

Het chroom kon hem nooit genoeg glimmen, de motor kon nooit voldoende gesmeerd en nagekeken zijn.

Hij had er niet het flauwste idee van wat Raffles die ochtend had willen doen, maar hij begreep instinctmatig, dat er gevaar had gedreigd en hij zei tegen Brand die de auto in de garage zette:

— Het is veel later geworden dan de afspraak was, mijnheer Brand.

— Onvoorziene omstandigheden, James, antwoordde Brand, zijn overjas uittrekkend. Is er iets te eten?

— Ik zal maar opnieuw aan de gang gaan, mijnheer Brand, want men kan niet verlangen, dat een warme lunch een paar uur lang lekker blijft.

Na de maaltijd gingen Raffles en Brand direkt aan de slag.

Zij besteedden ruim een uur aan een deugdelijke vermomming, zonder dat er een woord werd gezegd in de ruime, door gordijnen gesloten en met kunstlicht verlichte slaapkamers.

Maar toen zij klaar waren en zich zelf in de spiegel zagen als een paar van die verdachte individuen, die ondanks hun kleren onmiddellijk de gangster verraden, begon Brand:

— Dat is nu alles goed en wel, maar wat zal ons aanknopingspunt zijn?

— Dit, antwoordde Raffles de hand in de zak stekend en Brand deinsde met een kreet terug, want op de vlakke handpalm van Raffles glansde de Grote Orlof.

— Je hoeft niet zo te schrikken! ging Raffles glimlachend verder, zij weet er natuurlijk alles van. Ik heb haar het lor in bruikleen gevraagd, omdat ik kans dacht te hebben het te gebruiken als een soort aanknopingspunt.

— Ik kan werkelijk niet inzien...

— Het is toch vrij duidelijk, Charles. De onderwereld is verdeeld in van elkaar scherp afgescheiden coterietjes, als ik me zo mag uitdrukken. De roofmoordenaars hokken bij elkaar, zoals de kinderdieven het doen en de ladelichters en de bankrovers. Zij vormen afzonderlijke clans, waarin alleen maar bij uitzondering een boef van een andere groep wordt opgenomen, ofschoon zij gezamenlijk wel degelijk deel kunnen uitmaken van een en dezelfde gang. Maar daarbuiten verenigen de specialisten zich meestal, en dat is echt niet zo wonderlijk, want een slager zal het ook wel niet in zijn hoofd krijgen, lid te worden van een broederschap van notarissen. Hij zou met zo'n mens kunnen praten, maar niet zo prettig als met een andere slager.

— Waar wil je heen?

— Naar het volgende. Je kunt er gerust heel wat onder verwedden, dat het bericht van de geslaagde diefstal nu al bekend is onder de heren diamantdieven. Terloops wil ik je vragen of het je bekend is, dat zij een afzonderlijke societeit hebben?

— Nee, daar wist ik niets van, antwoordde Brand verbluft. Is het iets als de diamantbeurs in Amsterdam?

— Ja, maar dan in het onwettige. Want onder gezellige boom en een borrel verhandelen de heren societetsleden hier uitsluitend gestolen goed. Ik zal je wel niet hoeven te zeggen, dat de politie nooit bij dergelijke transacties wordt uitgenodigd. Daar de meeste misdadigers buitengewoon ijdel zijn, kun je er van op gaan, dat die twee handige boeven al gebluft hebben op hun heldendaad. Verschijn ik nu met dat nagemaakte ding in hun midden, dan kun je ervan overtuigd zijn, dat

de verrassing de kerels op hetzelfde ogenblik als de ware daders zal ontmaskeren.

— Maar dan kunnen wij even goed naar de dierentuin wandelen, die hier geen kwartier vandaan is en daar toestemming vragen om eigenhandig de leeuwen te voeren. Vijf minuten nadat je die steen zult hebben laten zien, zul je om zeep geholpen zijn.

— Het zal zo 'n vaart niet lopen, Charles. Het is algemeen bekend, dat de juwelendief meestal een vrij zachtzinnig mens is, en niet zo erg vlug overgaat tot gewelddaden. Bij hen komt het meer op slimheid aan, en daarmee hoop ik hen ook te bestrijden. En wij zien er wel zo uit, dat ze ons eerst voor collega's zullen aanzien, welnu, de wolven in het bos verscheuren elkaar niet, behalve wanneer de honger hen daartoe brengt. En laten wij nu maar vertrekken, want het is nog een lang eind en wij dienen het liefst bij dag het terrein van onze operaties te verkennen.

— Waar is ergens die societeit?

— Als ik het mij nog goed herinner, is die eigenaardige societeit in de 95ste straat, helemaal aan het einde en dicht bij de oever van Hell Gate, dat is een soort meer. Men vindt er dokken rondom, hellingen voor schepen, douanekantoren en misdadigersholen. De meeste staten van de 85ste tot de 125ste lopen tot aan het water door, tenminste aan de westzijde, zodat men daar geen kade, maar wel een groot aantal steigers vindt. Nu, aan het einde van de 95ste straat, dus vlak bij het water, ligt het huis waarin de heren dieven doorgaans bij elkaar komen.

— En heeft iedereen daar maar toegang?

— Natuurlijk niet. Maar ik ben ervan overtuigd, dat deze steen een voortreffelijke introductie is.

— Als ze dan maar niet beantwoord wordt met de introductie van een revolverkogel, zei Brand, die allesbehalve ingenomen scheen te zijn met het plan. Je zult zeker wel goedvinden, dat ik een wapen bij mij steek?

— Daar zal ik zelfs op aandringen, zei Raffles, want men kan toch nooit weten. Klaar?

— Gaat Henderson met ons mee?

— Waar zou dat voor nodig zijn? Het gaat hier slechts om een voorlopig onderzoek en daarbij kunnen wij zijn diensten wel missen. Eerst moet ik weten wie dat geld in handen heeft, en pas daarna kan ik mijn plan opmaken.

Raffles stond al in de kleine voortuin.

Brand echter wist nog even te ontsnappen naar de garage en zei vlug en zachtjes tegen Henderson, die verbluft naar zijn totaal veranderd gezicht keek:

— We gaan naar de diamantdieven-sociëteit in de 95ste straat, vlak bij het water van Hell Gate. Het kan er gaan spannen. Ga maar eens een kijkje nemen, als we tegen het donker, nog niet terug zijn.

Henderson had wel een opmerking willen maken, maar hij kreeg er de tijd niet voor, want Brand was al naar Raffles gelopen, die een sigaret opstak in de schaduw van een tamarinde, die naast het tuinhek stond.

Ze liepen tien minuten zwijgend naast elkaar, totdat Raffles bij een van de ingangen van de dierentuin een taxi aanriep.

De chauffeur keek wel wat zuur, toen hij in opdracht kreeg naar de 95ste straat te rijden, tot op de hoek van First Avenue, maar hij sprak toch niet tegen, want hij had zijn twee klanten eens goed opgenomen, en hun uiterlijk scheen hem een goede fool te voorspellen; ze hadden

inderdaad zulver het uiterlijk van twee succesvolle gangsters en deze lui, die hun geld zo gemakkelijk verdienen, plegen het ook erg vlot weer uit te geven.

De rit duurde bijna vijf kwartier, en toen de twee mannen waren uitgestapt en de chauffeur hadden weggestuurd, vroeg Brand verbaasd:

— Is dit de plek van de boevensociëteit? First Avenue is toch een van de deftigste straten van heel New-York?

— Ongetwijfeld, Charles, maar het is duidelijk, dat je nog steeds geen juist inzicht hebt in wat men hier de onderwereld noemt. Als je gedacht had een oud, bouwvallig huis te vinden, waar het geboefte in een zeer vochtige, donkere kelder vergaderde, dan vergis je je. Vlak voor de neus van de politie vergaderen de heren in dikwijls heel lux ingerichte sociëteitsgebouwen. Maar je zult je direkt zelf kunnen overtuigen. Laat eens zien, het is nu over vijven, de heren zullen daar hun aperitief misschien gaan gebruiken, en in ieder geval moesten wij daar maar eens een kijkje gaan nemen.

De First Avenue, evenals de Fifth Avenue, is op die plek de eerste straat, te rekenen van de oever van het grote water, zodat zij geen vijf minuten hoeven te lopen, alvorens de hoek te bereiken, waar inderdaad maar een hele smalle weg huis en water van elkaar scheiden.

Tot zijn verwondering zag Brand een groot en mooi huis, en hij geloofde nog steeds dat Raffles zich moest hebben vergist, toen deze de brede voordeur, die open stond, binnen liep en rondkeek in de ruime hall.

Even vóór de draaideur, die als tochtdeur dienst deed, hing een groot marmeren bord, waarop met koperen letters de namen te lezen waren van de verschillende firma's,

die hier hun kantoren hadden.

En tot zijn niet geringe verwondering las Brand:

— Eerste New-Yorkse Diamantbeurs Ltd, gelijkvloers, rechts.

Hij keek Raffles vragend aan, naar de marmeren plaat wijzend, maar hij kreeg slechts een glimlach tot antwoord, zodat hij fluisterend vroeg:

— Je wilt mij toch niet wijsmaken, dat in dit deftige gebouw handel wordt gedreven in gestolen diamanten?

— Je zult je er vlug genoeg van kunnen overtuigen, Charles. Het zal wel niet openlijk gebeuren, maar het gebeurt.

— De draaideur schoof hen verder de hall in, en daar vonden zij een portier, van top tot teen in groen laken gestoken, versierd met zilveren tressen en brandebourgs, en die van ruim zes voet hoogte op hen neerkeek.

— Waarheen, heren? vroeg hij.

Raffles noemde de naam en de man vroeg het tweetal wantrouwend opnemend:

— Dan hebt u toch zeker wel een introductie? Men komt er maar niet zo binnen, als in een kroeg.

Een ogenblik dacht Brand, dat Raffles nu al de diamant zou laten zien, maar daarin vergiste hij zich toch, want Raffles zei rustig:

— Ik heb een afspraak met mijn-

neer Herman Spaek.

— Uw naam? vroeg de portier, nog altijd achterdochtig.

— Als ons bezoek dan moet worden aangekondigd, zeg dan maar dat... de Grote Orlof hem graag een ogenblik zou willen spreken.

Het is niet zeker en ook nooit uitgemaakt of de portier ooit die naam had gehoord, maar het staat vast, dat hij zijn kleine loge binnenging, de telefoon opnam, even sprak, weer naar buiten kwam, en toen zei, de twee bezoekers strak aankijkend:

— Mijnheer Spaek is tot uw dienst. U weet de weg zeker niet? Hier, deze brede zijgang in. Even vóór de laatste deur is een trapje naar boven, dat gaat u op, u volgt de gang, en dan is het een deur links, waarop de firmanaam staat. Een chasseur zal u dan wel verder de weg wijzen.

Raffles knikte zwijgend en de twee mannen liepen de aangewezen gang in; ze vonden het trapje, gingen het op en kwamen in een tweede gang. Door twee ramen, die uitkeken op het water, drong het daglicht nog altijd overvloedig binnen, ofschoon de zon al laag aan de hemel stond. Brand kon niet nalaten te fluisteren:

— Ik weet zeker, dat wij nu in het hol van de leeuw zijn, maar het is tenminste geen donker hol.

HOOFDSTUK V.

DE DRUKPERS

De gang was vrij lang. Terwijl zij verder liepen, zagen de twee mannen aan het andere eind onverwacht hun eigen spiegelbeeld opdagen.

— Een spiegel, zei Brand verbaasd en zonder dat hij het zelf wist fluisterend. En wat is die vreemd opgehangen!

— Niet zo erg vreemd, alleen maar in een hoek van vijfenveertig graden, antwoordde Raffles. Het is duidelijk, dat men ons al gezien heeft van een plek uit, die wij van hier niet kunnen zien.

Brand keek Raffles ongerust aan; het liefst had hij rechtsomkeer gemaakt.

Huizen, waarin men de bezoekers met behulp van schuingeplaatste spiegels en zelf ongezien bespionneren kon, bevielen hem weinig.

Een enkele blik echter op het strakke, ernstige gezicht van Raffles was voldoende om hem te doen inzien, dat iedere poging nutteloos zou zijn om Raffles van zijn gevaarlijk plan af te brengen.

De twee mannen hadden de deur bereikt, waarop de naam «New-

Yorkse Diamantbeurs» stond.

Raffles klopte op de deur en draaide tegelijkertijd de knop om, maar zonder resultaat, want de deur bleek gesloten te zijn.

— Charles, ik had geen ogenblik verwacht de aanduiding «binnen zonder kloppen» te vinden. Maar ik hoor al iemand. Blijf nu in je rol.

De voetstappen aan de andere kant van de deur hielden op en even bleef het stil.

Raffles en Brand hadden het stellige gevoel, dat zij opnieuw nauwkeurig werden opgenomen, ofschoon zij zich niet konden voorstellen hoe dit op die plek, voor de gesloten deur, mogelijk was.

Misschien was er ergens in een muur, goed verborgen, een kleine opening.

Er verliepen een tiental sekonden, toen werd de deur open gemaakt en zagen zij een grote, zwaargebouwde kerel, met het uiterlijk van een voormalig beroepsbokser en een verre van geruststellende tronie.

De reus, die de deurknop nog altijd in de hand hield, monsterde de

twee bezoekers nog eens nauwkeurig en vroeg toen, niet bepaald vriendelijk:

— Wie bent u en wat zoekt u hier?

— Maar, dat moet de portier toch al hebben verteld, zei Raffles binnelijk. Ik wil mijnheer Spaek spreken.

— Lid van de Beurs? vroeg de portier nors.

— Nee. Ik heb als introductie een naam genoemd, die mijnheer Spaek bekend moet zijn. Kom, hij zal me toch wel willen ontvangen, mij en mijn kameraad. Een paar jongens van Broadway stuurt men zo maar niet weg.

De grote kerel, had zijn mond met gele, gebrokkelde tanden al weer geopend om iets te zeggen, toen plotseling een schel gerinkel van een belletje klonk.

— Wacht maar even, zei hij grof.

Hij deed de deur dicht, liep naar de tegenovergestelde muur en drukte zijn oor tegen het uiteinde van wat een gewone, ouderwetse spreekbuis scheen te zijn. Daar luisterde hij even, bromde toen iets onverstaanbaars en zei tegen de twee bezoekers:

— Mijnheer Spaek wil u wel ontvangen, maar alleen een van u beiden.

— Dat is in orde.

Raffles liep naar Brand toe en zei zachtjes iets tegen hem. Toen wendde hij zich weer tot de geweldenaar en zei vriendelijk:

— Ik volg u, mijnheer.

Toen ging hij de man achterna, Brand ongerust achterlatend.

De voorkamer bleek in verbinding te staan met een veel groter vertrek, dat licht kreeg door twee grote ramen, die uitkeken op een niet al te donkere binnenplaats, die met heesters en bloemen was opgevrolijkt.

Men kon deze zaal inderdaad voor een vergaderlokaal houden, van een vereniging, die over een behoorlijke kas beschikte, want er stonden dure moderne meubels en er lag een dik, kostbaar kleed op de vloer.

Er was niemand in die grote kamer, maar Raffles wist direkt met zekerheid, dat er nog maar net mensen waren geweest, want zijn reukzenuwen werden vrij duidelijk geprikkeld door de lucht van zwaar gesausde sigaretten.

Zijn gids wachtte hier niet, maar stak het grote vertrek in zijn volle lengte over, opende een deur bij het linkerraam, kwam in een gang, volgde die tot een trap, waarvan Raffles volgens een vaste gewoonte de treden telde, zodat hij onderaan die trap begreep, nu onder de grond te zijn en deed nog een paar stappen in een slecht verlichte, maar met marmeren platen beklede gang.

Raffles keek, met een vage glimlach om de lippen, naar de deur, waarop de man nu klopte, op een waarschijnlijk vooraf afgesproken manier.

Ofschoon de deur met bruine verf bestreken was, zag zijn geoeffend oog onmiddellijk, dat die deur niet van hout, maar van metaal was. De slagen van de zware, harde vuist klonken er dreunend en dof op.

Nee, men moest toegeven, het had bitter weinig van een diamantbeurs, althans volgens de gangbare opvattingen.

Er klonk een metaalachtig gerammel, toen ging de deur open en nu verscheen er een werkelijke chasseur, een jongen, die er uitzag als een kikvors, net zo groen, en met net zulke uitpullende ogen.

Raffles en de grote kerel liepen hem voorbij en toen stonden zij in een lux gemeubileerde kamer, verlicht met TL-buizen, daar er helemaal geen ramen waren, een bewijs

te meer, dat zij zich onder de grond moesten bevinden.

De kamer was ingericht als een werkvertrek, uiterst modern, met veel staal en glas, linoleum en indirecte verlichting.

In het midden stond het grote bureau en daaraan zat een man met een gladgeschoren gezicht en scherpe, koele ogen, die Raffles onmiddellijk met grote aandacht monsterde.

Hij had een zware sigaar in de mondhoek, die hij er ook onder het praten niet uitnam.

Nu leunde hij achterover in zijn stoel en zei tegen de zwaargebouwde kerel:

— Verdwijni jij maar, Harry. Ik kan het nu wel alleen af met deze heer. Houd je aan de instructies.

De man bromde iets onverstaanbaars, wierp nog een duistere blik op Raffles, en verliet toen de kamer, tegelijk met de felgroene knaap, niet door de gangdeur, maar door een tweede schuin achter het bureau in een hoek van de kamer.

De man achter het bureau had zijn vingertoppen tegen elkaar gedrukt, leunde tegen zijn hoge stoelrug en staarde de bezoeker met halfdicht geknepen ogen aan, terwijl er kleine wolkjes uit de sigaar in zijn mondhoek omhoog krinkelden.

— Ik heb toch het genoegen met mijnheer Spaek, vroeg Raffles vriendelijk, rondkijkend naar een stoel, en er toen zelf maar een naar zich toetrekend.

— Dat ben ik, antwoordde de ander, zonder van houding te veranderen. Ik weet echter niet zeker of het wel altijd een genoegen is mij te leren kennen. U hebt zich op een erg vreemde manier aangekondigd, tenminste, wanneer mij uw wachtwoord nauwkeurig is overgebracht.

— Ik was zo vrij, de Grote Orlof te gebruiken als bemiddelaar, mijnheer Spaek. En om u te bewijzen,

dat ik geen onzin verkoop, hier is onze wederzijdse vriend.

Raffles had vlug de imitatie diamant uit het papier gewikkeld en legde de steen op de rand van het met een dikke glasplaat overdekte bureau, waar hij nu schitterde in het gelijkmatige, zachte indirecte licht van de lampen.

Wie of wat mijnheer Spaek ook mocht zijn, hij was een man met stalen zenuwen, geen spier bewoog zich op zijn gezicht, terwijl hij met opgetrokken wenkbrauwen eerst naar de steen en toen naar Raffles keek.

Toen vroeg hij kalm:

— Wat heeft dat te betekenen?

— Kom, beste Spaek, laten wij niet al te veel tijd verliezen met nutteloze praatjes. U weet heel goed wat het te betekenen heeft. Ik weet dat New-York een paar knappe falsarissen heeft, die heel aardig een diamantje kunnen namaken, maar het bezit maar één vakman, in staat om een steen als de Grote Orlof op zo'n bedriegelijke en werkelijk meesterlijke manier na te maken. De naam van die man is Spaek. En hij is er de man niet naar de zaak verder aan anderen over te laten, zo'n namaakdiamant te verkopen aan domme, heel rijke, maar onkundige filmsterren.

— Dat is een erg vreemde reden voor een bezoek, zei Spaek. Ik zeg u, dat ik met die zaak niets te maken heb en niet weet wat u bedoelt. Kunt u enig bewijs aanvoeren, dat ik die diamant daar gemaakt heb, en verder, dat ik hem aan een filmster heb verkocht?

Raffles was rustig van zijn stoel opgestaan en liep naar een kleine tafel, met zware poten, op een paar meter afstand van het schrijfbureau en waarop een klein, ouderwets handpersje stond.

Hij klapte de machine open, keek op de stalen stempel, nog nat van

drukinkt, keek de ander strak aan en zei, weer naar zijn stoel terugkerend.

— Ik kan uitstekend spiegelschrift lezen, mijnheer Spaek. Men kan nu eenmaal niet aan alles denken, anders hadt u denkkelijk de drukplaat wel uit de machine genomen. Daar staat de naam Max Harding op. Onder die naam hebt u zich laten aandienen bij Eleanor Parker. Ik heb uw visitekaartje op haar tafel zien

liggen.

Raffles was weer gaan zitten.

Enige tijd keek Spaek hem zwijgend aan, nu met een uitdrukking in zijn ogen, die menig moedig man op zijn hoede had doen zijn.

Eindelijk begon hij langzaam, zonder van houding te veranderen:

— Misschien hebt u wel gelijk. Hoe het ook zij, sommige mededelingen kunnen degenen, die ze overbrengt, het leven kosten.

HOOFDSTUK VI.

HET WATER

Raffles bleef de man, die deze veelzeggende woorden gesproken had, glimlachend aankijken, zonder in het minst van zijn stuk te zijn gebracht.

Toen zei hij, met zijn kin op de knop van zijn fijne wandelstok leunend:

— Ik begrijp wel, dat het niet zonder gevaar is, iemand als u bent, zulke dingen te zeggen, Spaek. Natuurlijk heeft het dan ook een bedoeling. Men tart niet nutteloos zulke gevaren. Ik ben gekomen om je te verzoeken, die zaak ongedaan te maken.

— Ongedaan? herhaalde Spaek langzaam, zonder Raffles uit het oog te verliezen.

— Inderdaad. Ik wil er de politie niet innemen. Betaal mij gewoon de koopsom terug, neem dit vod in ruil, en laat het daarmee afgelopen zijn.

Spaek keek Raffles aan met een mengeling van spot, minachting en

wraakzucht.

Toen strekte hij, zonder zich te haasten en ook zonder een woord te zeggen, zijn hand uit en drukte op een knop, in het midden van het glazen tafelblad. Bijna op hetzelfde ogenblik ging de tweede deur open en kwam er een man binnen, groot en breedgeschouderd, die Raffles heel goed kende. Het was nog geen jaar geleden, dat hij hem op het toneel van een kleine schouwburg had gezien.

De man, die daar binnenkwam, was John Cavendish.

Hij rookte heel kalm een zware sigaar en vroeg, na Raffles vluchtig te hebben aangekeken:

— Wel Spaekie, wat is er aan de hand, jongen? Wie is die heer en wat wil hij?

— Wie hij is, weet ik niet, maar hij weet van onze kleine onderneming, hij brengt ons de Grote Orlof terug; hij vraagt daar honderdvijfentwintig duizend dollar voor, als

ruil voor zijn stilzwijgen.

— Nu, dat noem ik stug, zei Cavendish, Raffles aankijkend alsof hij een vreemdsoortig beest was. Is het een grapje, Spaekie?

— Het is de volle ernst. Kijk maar, daar ligt ons prachtig vodje.

De goedmoedige uitdrukking verdween van het brede gezicht van de acteur. Hij kreeg iets tigerachtigs en de donkere ogen keken Raffles met een sombere uitdrukking aan.

Toen begon hij langzaam:

— Dan is die man natuurlijk te veel, vriend Spaek. Dan kunnen wij hem natuurlijk niet toestaan, onze gezellige sociëteit te verlaten. Wij hebben hier altijd alleen vrienden toegelaten, geen vijanden. Je weet niet wie hij is?

— Mijnheer heeft zich niet de moeite gegeven, zich voor te stellen.

— Hij moet een heel bijzonder man zijn, antwoordde Cavendish peinzend, kauwend op zijn zware sigaar. Hoe hij dat zo doorzien heeft, is mij een raadsel, en dat zo vlug. De politie weet nog van niets?

— Ik zeg je toch, dat hij hier juist zijn stilzwijgen te koop komt aanbieden en de koopsom is honderdvijfentwintigduizend.

— Nogmaals, er zijn niet heel veel mannen die dat zouden durven of dat zouden kunnen, antwoordde Cavendish langzaam, en nu draaide hij zijn sigaar tussen zijn dikke vingers heen en weer, Raffles aanglurend met zijn half dichtgeknepen ogen. Kom, Spaek, wat doet het er ook eigenlijk toe? Wij weigeren, nietwaar?

— Dat spreekt vanzelf. Wij verknoeien toch geen sekonde aan dat bespottelijke voorstel.

— Maar, zie je Spaek, dan wandelt hij hier het huis uit en loopt regelrecht naar de politie. Nietwaar, mijnheer, dat was toch uw plan?

— Men kon het niet duidelijker en korter uitdrukken, bevestigde Raffles glimlachend.

— Wij hebben met een gek te doen, Cavendish. Zulke mensen zijn gevaarlijk en men ruimt ze op, zei Spaek. Hier zit iemand, die te veel van onze geheimen weet, en zulke mensen leven nooit lang. Wij zullen er een eind aan maken. U hebt het zelf gewild, wij wassen onze handen in onschuld.

Op hetzelfde ogenblik schoof Spaek zijn rechtervoet wat opzij, maar Raffles, die de twee kerels geen sekonde uit het oog had verloren, had de beweging gezien.

Juist toen de voet daar onder het bureau een soort hefboom zou raken, die er heel onschuldig uitzag, sprong Raffles bliksemsnel van zijn stoel op.

Er klonk een knetterend geluid en een rode steekvlam sloeg uit het staal van de stoel, met een korte, droge slag.

Met een daverende vloek had Cavendish zijn revolver getrokken en richtte die op Raffles, maar deze was hem nogmaals voor.

Bliksemsnel stak hij zijn wandelstok naar voren en met een sissende klank vloog er iets uit de holle stok, dat de grote man juist in de hals trof en hem als een blok deed neervallen.

— En nu zou ik je adviseren, Spaek, mij niet langer op te houden en mij... begon Raffles.

Maar verder zou hij niet komen. Met een schreeuw van woede had Spaek onder het tafelblad gegrepen, en deze keer was Raffles een onderdeel van een sekonde te laat.

De vloer begon plotseling te bewegen onder zijn voeten en ofschoon hij onmiddellijk een grote sprong opzij maakte, met al de lenige kracht waarover hij beschikte, het hielp niet meer, want bijna de hele vloer van

muur tot muur bleek een reusachtig valluik te zijn, in het midden bliksemsnel opensplijtend. Raffles had nog kunnen zweren, dat hij bij het binnentreden niet de kleinste naad had ontdekt, ofschoon hij juist vooral de vloer van dit schijnbaar zo moderne vertrek nauwkeurig had bekeken.

Zo gleed, of liever viel hij dan meer langs een van de muren begeleid door het duivels gelach van Spaek, die daar achter zijn glazen en stalen bureau, als op een soort eilandje stond.

Heel diep kon Raffles niet zijn gevallen, want hij kreeg niet eens de tijd erover na te denken of hij te pletter zou storten, toen hij al in ijskoud water lag.

Raffles moest toch van een vrij grote hoogte zijn gevallen, want hij schoot ruim twee meter onder water, zonder een bodem te raken, was met een paar flinke beentrappen weer boven, ging op zijn rug liggen en liet zich drijven.

Een tastbare duisternis hing om hem heen. En hij begreep, dat het luik heel snel weer boven hem moest zijn gesloten.

Niet het kleinste kiertje licht drong tot hem door, en hij had er niet het flauwste idee van, welke oppervlakte de put had, waar zijn vijanden hem in hadden laten storten. Het stond echter wel vast, dat hij minstens zo groot moest zijn als de twee helften van het valluik, dat wil zeggen: zeker zeven meter lang en ongeveer twee en een halve meter breed.

Hij draaide zich om en deed voorzichtig een paar lange slagen, en toen wist hij dat hij goed geschat had. Hij had twee armslagen nodig voor de kortste, en ongeveer vijf voor de langste zijde.

Toen plaatste hij zich rechtstandig in het water, stak zijn armen

boven het hoofd en liet zich stoutmoedig zinken.

Zijn voeten voelden echter nog steeds geen bodem, zijn borst werd als samengedrukt en hij haastte zich flink zijn benen weer uit te slaan en boven te komen, hijgend en naar lucht happend.

Hij had nog steeds de geweerstok in de rechterhand en stak die, hem aan het einde vasthoudend, zo hoog mogelijk boven het hoofd.

Het uiteinde bereikte het luik niet.

En ditmaal begreep Raffles, dat hij, als er geen wonder gebeurde, verloren zou zijn. Hij zou zich misschien drie, zes, tien uren drijvende kunnen houden, maar dan zouden zijn krachten hem tenslotte begeven, en zou hij ellendig omkomen in deze put, die waarschijnlijk gevoed werd door water uit de Hell Gate. Hij begreep dat het volkomen onmogelijk zou zijn, ook al beschikte hij over de reuzenkracht van Henderson, het luik weer open te krijgen.

Want hij had zich al overtuigd, dat de muren volkomen glad waren en niet de geringste steun boden aan de tastende voet. Waarschijnlijk waren zij uit beton opgetrokken.

Raffles had op allerlei soorten tegenstand gerekend, maar iets dergelijks had hij toch niet kunnen verwachten, dacht hij, in een betrekkelijk nieuw huis, in het hartje van New-York, op geen zestig passen afstand van haar mooiste, duurste verkeersweg, waar louter millionairs woonden, olieconingen en beursmagnaten.

Hij draaide zich weer op zijn rug en hield zich met kleine bewegingen van de handen drijvende, met de wetenschap, dat het niets zou helpen en hij zich eigenlijk evengoed kon laten zinken.

Het ergste was de kou en die verschrikkelijke, zelfs door zijn arendsblik niet te doordringen duisternis.

Die drukte op hem als een loden gewicht en scheen hem naar beneden te drukken.

Het leek alsof met iedere ademtocht de lucht zwaarder, dikker, benauwder werd, bezwaarlijk om in te ademen.

Na een tijd, die hij onmogelijk kon bepalen; een kwartier, een half uur misschien, plaatste hij zich weer rechtstandig in het koude water. Hij had zijn schoenen al uit gedaan, die hem zwaar begonnen te wegen.

Een soort voorgevoel dwong hem ertoe nogmaals de geweerstok omhoog te steken, die hij om een onverklaarbare reden niet had willen prijsgeven.

En toen begreep Raffles waarom de lucht benauwder werd en zwaarder; het uiteinde van de stok raakte ditmaal de onderkant van het grote luik.

Er viel dus niet aan te twifelen, het water in deze afschuwelijke put rees.

En dat was ook verstaanbaar, wanneer hij in open verbinding stond met het water van Hell Gate, want deze zeeboezem maakte weer deel uit van de Hudsonrivier, waar, al was het dan wat minder dan aan de kust, de invloed van het getij sterk merkbaar was.

Het kon niet lang meer duren, of het water zou juist de onderkant van het luik bereiken en hij zou misschien stikken, onherroepelijk.

Hij ging weer liggen en begon toen met behoedzame, kleine slagen langs de muur van zijn duistere gevangenis te zwemmen. Nergens was een uitgang. Het water kwam waarschijnlijk op zeer grote diepte de put binnen. En zelfs al zou hij die ingang kunnen bereiken, dan zou hij toch onmogelijk de sterke druk van het water kunnen weerstaan of er tegenop zwemmen.

En toch ondernam Raffles deze

schijnbaar waanzinnige poging.

Hij dook wel acht keer, telkens zo diep hij kon, telkens opnieuw zijn longen zo goed mogelijk vol zuigend met de altijd dikker wordende lucht, hij liet zich op verschillende punten zakken langs de betonnen muur en bij de negende keer bereikte hij eindelijk die opening, die ongeveer tien meter onder de wateroppervlakte lag.

Maar iedere poging om daar binnen te komen, was onmogelijk, want die opening, ruim een halve meter in doorsnee, was met dikke, ijzeren tralies versperd.

Met een paar krachtige trappen was hij weer boven, duizelig van de inspanning en de druk, en met de wetenschap, dat iedere moeite nutteloos was, en dat hij zou moeten sterven.

— Ik heb mij ditmaal vergist; er zijn ook juweeldieven, die in koelen bloede een moord kunnen plegen, mompelde hij. Welnu, het zij zo, ik zal mij niet gewonnen geven vóór het uiterste ogenblik.

Hij stak nogmaals de stok omhoog, en als hij nog had kunnen twifelen, dan wist hij het nu met zekerheid, het water steeg. Met gekromde arm kon hij al met de stalen loop van zijn vreemd wapen de onderkant van het luik aanraken. Nog een paar uren, en alles zou voorbij zijn.

Hoe lang hij daar nu al was, nu eens drijvend op zijn rug, dan weer watertrappend of met langzame slag rondzwemmend, hij had het naderhand onmogelijk kunnen zeggen.

Het leek hem, dat het evengoed uren als dagen geweest konden zijn. Een vreemd, zonderling, suizend geluid begon in zijn oren te komen.

Hij wist, dat het de druk van het bloed was, teweeggebracht door de lucht, die hoe langer hoe meer werd samengeperst in de ruimte tussen de wateroppervlakte en het hermetisch

sluitende luik.

Hij dacht aan Brand, aan zijn trouwe vriend, en plotseling schoot hem iets te binnen, dat hij onmiddellijk ten uitvoer bracht, wel wetende, dat zijn kansen op redding uiterst gering waren.

Het leek ondenkbaar en toch was het mogelijk, dat Brand in de kamer daar boven was.

En Raffles wist ook hoe hij hem kon waarschuwen.

Hij ging op zijn rug liggen en kon

zelfs nu gemakkelijk het luik bereiken met de stalen loop van zijn stok.

Voorzichtig, niet al te hard, duidelijk, zonder overhaasting, begon hij in morsetekens zijn boodschap te seinen tegen dat onverbiddelijk gesloten luik.

— Charles, ik ben hier beneden — een grote put vol water — probeer de hefboom te vinden, die het vloerluik opent — pas op voor de stoel.

HOOFDSTUK VII.

HONDERDVIJFENTWINTIG DUIZEND DOLLAR

Brand had nog niet veel langer dan een kwartier gewacht of hij werd al ongeduldig en ongerust. Hij begon rusteloos op en neer te lopen en keek onophoudelijk op zijn horloge.

Hij opende de gangdeur en keek naar links en naar rechts.

Er was niemand te zien, het was doodstil in het grote huis en Brand begon bang te worden, dat de namen op het marmeren bord alleen maar tot doel hadden de bezoekers op een dwaalspoor te brengen. In ieder geval leek het huis wel uitgestorven. En die stilte oefende een beklemmende invloed op hem uit.

Hij dacht er een ogenblik over, de portier te roepen, maar toen bedacht hij zich, sloot de gangdeur en liep snel de voorkamer door, om de andere deur te openen.

Die deur was gesloten. Brand draaide wild aan de kruk, maar niemand antwoordde en de deur bleef dicht.

Zijn onrust werd nog groter.

Een ogenblik dacht hij er over, een poging te wagen, de deur in te drukken, maar zij was heel stevig en hij begreep wel, dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook ontbraken hem de nodige instrumenten om het slot open te krijgen, tijdig althans.

En het was alsof nu pas de om-

vang van het gevaar tot hem doordrong, waarin Raffles zich willens en wetens had gestort.

Hij bonsde met beide vuisten op de deur en riep zo hard hij kon:

— Doe open die deur!

— Wat wilt u? riep een ruwe stem, aan de andere kant van de gesloten deur.

— Ik wil naar mijn vriend toe, die met mijnheer Spaek spreekt.

— Onnodig! Je vriend is al weg.

— Gelogen. Dan had ik hem voorbij moeten zien gaan.

— Hij is langs een andere weg vertrokken, dan hij gekomen is.

Brand wist nu genoeg. Hij voelde zijn slapen koud worden. Zonder tijd te verliezen, holde hij de voorkamer uit, door de gang, het trapje af, bereikte zo de grote hall, de wijdopen voordeur, terwijl er niemand was om hem tegen te houden.

Hij meende ook net de stem van de portier te hebben herkend.

Zijn plan was, direkt de politie te alarmeren en het huis te laten doorzoeken, zelfs al moesten zij daardoor de buit prijsgeven, ja, zelfs al was het daarvoor nodig de hele zaak haarfijn te vertellen.

Maar plotseling veranderde hij van gedachten en wat hem daartoe bracht was de verschijning van een kolossale, breedgeschouderde kerel,

een ware Hercules, die net uit zijn auto was gestapt, de motor had afgezet en nu met bedaarde passen de lage stoep opkwam naar het kantoorgebouw.

Het was James Henderson.

De reus ontving hem met zijn breedste glimlach, toen Brand hem tegemoet rende en haastig fluisterde:

— Gelukkig dat je er bent, James. Nu heb ik geen politie nodig. Ik weet bijna zeker, dat mylord in gevaar is, en je moet mij helpen.

— Vertel u maar wat ik te doen heb, mijnheer Brand. Ik ben blij, dat ik mijn onrust niet heb kunnen bedwingen en maar eens een kijkje ben komen nemen.

— Voorlopig moet je een deur openbreken en een grote kerel onschadelijk maken, die de deur bewaakt. Bijna even groot als jij bent, denk eraan.

— Wij zullen ons best doen, mijnheer Brand. Wijst u mij die sinjeur en die deur maar eens aan.

Wat het eerste betreft, kon Brand zich de moeite besparen, want ze waren nauwelijks de hall binnengelopen, of de portier verscheen daar op zijn beurt, monsterde beiden met een sombere blik, en zei toen kortaf:

— Ik heb u al gezegd dat uw vriend vertrokken is, mijnheer. Wees zo goed en val ons niet langer lastig of ik zal de politie moeten waarschuwen.

Als Henderson niet overtuigd was geweest door de woorden van Brand, dan zou hij zeker overbluft zijn geworden door die vastberaden taal, door de deftige uniform van de portier en vooral door het hele vertoon van degelijkheid en rustige rijkdom, die van dat huis uitgingen.

Hij begreep echter, dat dat allemaal maar een voorgevel was, bedrieglijk en voos, en hij ging direkt

tot handelen over.

Hij begon met een tweetal swings te proberen, waarvan hij verwachtte, dat zij ruimschoots afdoende zouden zijn, maar de portier dook onder de eerste heen, ontweek de tweede door gewoon opzij te bulgen, en een deel van een sekonde later wist Henderson dat hij met een bokser te doen had.

Hij wist het des te beter, omdat het volgende ogenblik de harde vuist van de kerel hem midden op de kin trof. Een ogenblik wankelde hij, maar toen stortte hij zich briesend op zijn tegenstander, vast besloten om er snel een eind aan te maken.

Brand was vlug naar de voordeur gerend, smeed die dicht en grendelde ze.

Het was niet nodig, dat voorbijgangers iets merkten van deze worsteling tussen twee bijna even sterke mannen.

De portier had zijn brute kracht voor en zijn lichaamsgewicht, Henderson zijn geoefend en zijn grotere snelheid.

De portier had trouwens al een paar keer getracht een broekzak te bereiken, die een verdachte bult vertoonde, maar Henderson liet hem er de tijd niet toe.

Hij viel opnieuw uit, zich ditmaal goed dekkend tegen de linkervuist van zijn tegenstander en trof hem met een rechtse op de kaak. De portier kreunde, spooeg wat bloed uit, maar incasseerde goed en diende van antwoord met een direkte van de schouder, die een os zou geveld hebben, als hij doel getroffen had. Maar ook Henderson wist wat snel duiken was en de stoot trof alleen even de borst.

De portier had zich wat te veel bloot gegeven en heel even gewankeld. Vóór hij zijn evenwicht herwonnen had, plaatste Henderson met alle kracht waarover hij be-

schikte, een hoek op de kaak van de man, die hem tegen de grond sloeg.

Weliswaar kwam hij overeind, loeiend als een stier, maar de volgende slag plakte zijn rechteroog dicht, en toen was hij verloren.

Hij was dwaas genoeg om nogmaals naar zijn zak te tasten, en dat was voor hem het eind.

Een verschrikkelijke slag van Henderson, onmiddellijk gevolgd door een rechtse hoek, vloerde hem opnieuw en ditmaal voorgoed.

Daarbij bonsde zijn hoofd met kracht tegen de marmeren vloer, hij rolde nog even om op zijn rug en bleef toen roerloos liggen.

Brand, die angstig het korte, maar hevige gevecht had gadegeslagen, boog zich over hem heen en fluisterde:

— Hij heeft voorlopig zijn toekomst. Maar het is toch beter hem te binden en te knevelen. Heb je soms touw bij je?

— Natuurlijk, mijnheer Brand, dat vergeet ik nooit bij zulke gelegenheden.

Hij haalde onder zijn korte jekker een lang stuk stevig touw te voorschijn, sneed er een stuk af en bond de man snel, maar met de grondigheid van iemand, die weet wat het binden van koeien betekent, en die een paar jaar cowboy is geweest.

Toen hij de kerel ook nog een doek in de mond had geduwd, vroeg hij:

— Waar zullen wij het wrak heenbrengen, mijnheer Brand?

— Sluit hem in zijn loge op. Ik zal intussen zijn telefoon onbruikbaar maken. Zo, dat is klaar, en nu vlug verder.

De deur van de loge werd achter de gevangene gesloten en de twee mannen renden de hall door, gingen de gang in en stonden een ogenblik later in de voorkamer. De verbin-

dingsdeur was nog altijd gesloten.

— Is het deze, mijnheer Brand? Dat is een peulschilletje.

Het volgend ogenblik wierp Henderson zijn honderdtien kilo tegen het deurpaneel, dat onmiddellijk krakend openspleet. De twee mannen werkten zich door de ontstane opening, holden door het grote goed verlichte vertrek, dat zij nu vonden en konden nu de tweede deur zonder moeite openen.

— Is dit de goede weg, mijnheer Brand? vroeg Henderson zacht, nog hijgend van de inspanning.

Als antwoord bukte Brand zich, raapte iets op, rook eraan en hield het Henderson voor.

— Een peukje van de sigaret, die mylord doorgaans rookt, James. Waarschijnlijk heeft hij er, als een volwassen Klein Duimpje, onderweg een verbroken, om ons in geval van nood de weg te wijzen.

Ook Henderson twijfelde niet. Mylord rookte immers sigaretten van een heel bijzondere soort en de tabak had een eigenaardige, aan vanille herinnerende geur.

Zij vonden nog vier van die kleine stukjes en kwamen zo tenslotte voor de deur te staan, die aan het einde van een lange gang lag.

Zij hadden heel zacht gelopen en het bleek naderhand hun geluk te zijn, dat hun nadering niet was opgemerkt.

Want onverwacht ging die deur open, en Spaek verscheen op de drempel.

Bij het zien van de twee gedaanten, wilde hij ze bliksemsnel weer dichtgooien, maar Henderson was hem juist even te vlug af, zette zijn zware schoen tussen deur en sponning en duwde ze, met Spaek er nog steeds achter, zonder de minste inspanning verder open.

— Wat moet u hier? vroeg Spaek, schor van woede, terwijl Brand de

deur al achter zich gesloten had en argwanend rondkeek in het vertrek met zijn stalen meubels en zijn met glas overdekte bureau in het midden.

— Waar is mijn vriend? vroeg Brand direkt dreigend. Ik waar-schuw je, ik weet, dat hij hier geweest is en ook niet vertrokken kan zijn langs een andere weg. Hij zou dat nooit doen zonder mij te waarschuwen. Waar is hij nu?

Spaek was inderdaad een voortreffelijk acteur, bijna even groot als zijn vriend Cavendish, want hij veranderde van koers, en zei met een glimlach:

— De heren komen hier wel wat onverwacht en onstuimig binnen, vindt u niet? Intussen zal ik mij daarin moeten schikken. Ik verzeker u dat uw vriend werkelijk is weggegaan. Het onderwerp van ons gesprek zal u wel bekend zijn geweest?

Hij was onder het spreken naar zijn bureau gelopen en ging daar nu schijnbaar kalm, achter zitten, maar Brand had hem geen ogenblik uit het oog verloren.

Hij wantrouwde de gluisperige, van zijn gezicht wegvlochtende blik in de half dichtgeknepen ogen van de man. Een enkele wenk was voor Henderson voldoende de kerel op de voet te blijven volgen en ongeveer naast hem te gaan staan.

— Zo, nu kunnen wij praten, antwoordde Spaek, achterover in zijn stoel leunend.

— Er valt niets te praten, riep Brand op heftige toon. Zeg mij alleen waar Raffles is.

De volgende sekonde merkte hij aan de uitdrukking, de bleekheid van Spaek's gezicht, dat hij zich in zijn ongeduld en zijn woede versproken had. De schurk scheen blijkbaar niet te hebben geweten, dat de Grote Avonturier zijn tegen-

stander was geweest.

Maar nu hij het eenmaal gezegd had, ging Brand woedend verder:

— Je wist het niet? Des te erger. Dan zal ik je alleen dit zeggen, Spaek. Deze man hier en ik...

Plotseling hield hij op. Onder zijn voeten, terwijl hij nog leunde op de stalen stoel, vlak naast hem, had een eigenaardig geluid geklonken, alsof er met een hard voorwerp tegen gestoten werd.

Met opzet bewoog hij zich niet, om dat zachte geluid zo goed mogelijk op te vangen, dat klonk als tikken, als onregelmatig tikken, als...

— Bij de hemel! Het klonk als morsetekens.

Hij begon zacht en als verward door te spreken, niet eens wetende wat hij zei, al zijn vermogens inspannende om de betekenis van die morseseinen in zich op te nemen.

Het duurde martelend lang, leek het hem, maar binnen een halve minuut had hij het voornaamste begrepen.

Spaek moest echter tenslotte ingezien hebben, wat er eigenlijk gebeurde, misschien hoorde hij ook het tikken tegen het luik, ofschoon hij verder zat, zeker is het, dat hij een schreeuw gaf en zijn hand uitstreekte; maar Henderson greep de arm op hetzelfde ogenblik, dat Brand snel van de gevaarlijke stoel af liep, en dicht bij het bureau ging staan.

Maar de schurk had zijn linkerhand nog vrij en daarmee sloeg hij, half dol van woede, op de rand van zijn bureau. Er klonk een schrill alarmsein, een deur vloog open en vier kerels stormden het grote vertrek binnen. Een sekonde later ontstond een worsteling die aan alles snel een einde maakte.

Henderson had Spaek om het middel gegrepen, met onweerstaanbare kracht opgetild en met kracht op

het stalen en glazen bureau neergeworpen, dat luid krakend van zijn plaats schoof; op hetzelfde oogenblik scharnierden de beide helften van het stalen luik, dat zich op nauwelijks tachtig centimeter van de wateroppervlakte bevond.

Het was wel een groot geluk voor Raffles, dat hij zich juist in het midden van de wateroppervlakte bevond, anders zou hij verpletterd zijn onder de zeer zware luikhelften.

Met twee slagen was hij aan de rand van de put, trok zich op en nam de volgende sekonde deel aan het gevecht, dat in volle gang was.

Spaek was al uitgeschakeld en lag met twee gebroken ribben dwars over zijn, van de plaats geschoven bureau heen.

Een van de schurken had zich op Brand willen werpen, die pijlsnel opzij sprong, zodat de kerel, door zijn eigen vaart meegesleept, hals over kop in het water schoot en daar luid schreeuwend, bleef rondspartelen, om hulp schreeuwend naar de andere bandieten, die hem

niet meer konden helpen, daar Henderson zich al te intensief met hen bemoeide. Hij sloeg er een neer, gewoon door zijn vuist te gebruiken en een tweede slingerde hij van zich af, alsof hij een hondje was, zodat de man bewusteloos in een hoek bleef liggen.

De laatste boef tenslotte had het ongeluk Raffles tegenover zich te krijgen, die zijn stalen wandelstok als een knots hanteerde en die op zijn hoofd liet neerkomen.

Een oogenblik later stonden de drie mannen hijgend het slagveld te overzien. Toen trok Brand het slappe lichaam van Spaek naar zich toe, knoopte diens jas los, trok uit de binnenzak een kleine portefeuille, opende die en zei met een tevreden glimlach:

— Onze moeite en onze angst zijn niet voor niets geweest, hier is de koopsom van de Grote Orlof. Laten wij nu vlug maken, dat wij wegkomen, vóór de herrie al te veel aandacht gaat trekken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GASDUIVEL

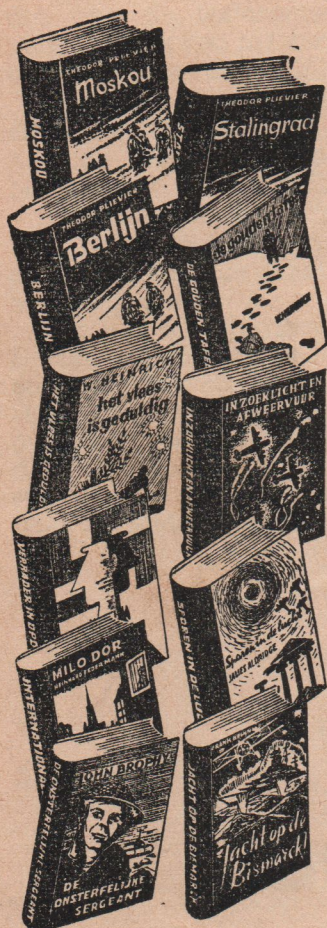
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :